

Nadere bepalingen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849.

In den 11den regel wordt achter: »verhuurd» ingelascht: »maar in eigen gebruik».

In den 19den en 20sten regel de woorden: »Rijks-, provinciale of gemeente-wetgeving of volgens» te vervangen door: »de wet, wettelijke verordeningen of».

Als laatste lid wordt aan het artikel toegevoegd het volgende:

»Hetgeen in geld of in natura genoten wordt uit grondrenten, beklemming, erfpacht, tienden of uit andere dan de in dit artikel genoemde zakelijke regten, wordt genomen tot het bedrag waarop het is genoten in het jaar, voorafgaande aan dat waarin het dienstjaar aanvangt.»

Art. 4.

In den 4den en 5den regel vervalt het woord: »grondrenten» en in den 6den het woord: »tienden».

Art. 5.

Het voorlaatste lid wordt vervangen door het volgende:

»Tot het berekenen van dat inkomen worden van de behaalde winsten afgetrokken de noodzakelijke kosten van onderhoud: 1°. voor gebouwen, werktuigen en paarden, uitsluitend voor de uitoefening van het beroep of bedrijf gebezigd, en 2°. tot voortzetting der zaak in haren bestaanden omvang gedaan.»

Art. 6.

In het laatste lid, regel 1, wordt, in plaats van: »pensioenfonds», gelezen: »pensioen- of weduwen- en weezenfonds».

Art. 7.

In den 1sten regel staat: »inkomen»; lees: »zuiver inkomen».

Art. 19.

In den 4den regel worden de woorden: »hun inkomen» vervangen door: »het inkomen van anderen».

Art. 21.

Regel 2. Achter: »gemagtigde» in te voegen: »tegen bewijs».

De twee laatste regels van het 3de lid worden vervangen door de volgende:

»des dienstjaars ten kantore des ontvangers, tegen bewijs, in te dienen, waar tot dat einde biljetten verkrijgbaar zijn.»

Art. 31.

In het 5de lid, regel 1, wordt, in plaats van: »commissie» gelezen: »commissie van classificatie».

Art. 33.

In den 2den regel staat: »opgave»; lees: »aangifte».

Art. 34.

In den 6den regel staat: »f 100 à f 500»; lees: »f 100 tot f 500».

Art. 35.

In den 1sten regel vervallen de woorden: »leden der».

In den 4den regel wordt vóór het woord: »opgemaakt» ingelascht: »zoo spoedig mogelijk».

In den 8sten regel het woord: »boetpligtigen» [te vervangen door: »overtreders».

Art. 36.

In den 2den regel wordt, in plaats van: »boetpligtige», gelezen: »overtreder».

Art. 41.

De 1ste regel wordt vervangen door:

»Op het tijdstip van de inwerkingtreding dezer wet vervallen:»

Aan het artikel wordt toegevoegd het volgende:

»de wetten omtrent den accijns op de zeep van den 4den Mei 1832 (*Staatsblad* n°. 13) en 14den December 1844 (*Staatsblad* n°. 65); alsmede art. 1, onderdeel g, der wet van den 15den Mei 1859 (*Staatsblad* n°. 38).

»Voor de zeep, op genoemd tijdstip onder doorlopend crediet voor den accijns voorhanden bij fabrikanten en handelaars, wordt de accijns niet ingevorderd.»

[42. 5.]

MEMORIE VAN BEANTWOORDING van het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40).

De ondergeteekende heeft met genoegen gezien dat art. 9 in de afdeelingen gunstig is opgenomen. Dat de verkeerde indeeling der bakenkwartieren bij art. 11 der wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40) tot vele bekeuringen en chicanes aanleiding zou geven, is hem niet bekend. Wel zou bij te letterlijke toepassing dier wet de schipper aan bekeuring blootstaan, wanneer hij ook buiten zijne schuld de grens van een bakenkwartier overschrijdt waarvoor hij geen quitantie heeft. Maar dergelijke bekeuringen zijn den ondergeteekende nog niet voorgekomen, en zouden ook minder 't gevolg zijn van art. 11, dan van eene verkeerde opvatting van art. 15 der genoemde wet. Mogt dus het aangeduide bezwaar inderdaad worden ondervonden, dan zal de ondergeteekende gaarne overwegen of het op andere wijs kan worden weggenomen, door bij voorbeeld een algemeen voorschrift te geven, ten einde art. 15 op dergelijke schippers niet te doen toepassen, 't geen ook niet in de bedoeling des wetgevers kan gelegen hebben. Vermindering van het aantal bakenkwartieren zou aan dat bezwaar slechts gedeeltelijk te gemoet komen en buitendien zou dit middel erger zijn dan de kwaal, althans wanneer daarbij de algemeene opbrengst dezelfde moest blijven, zoo als blijkt het Voorloopig Verslag de bedoeling is. Immers zou dergelijke vermindering ten gevolge hebben, dat door de groote bakenkwartieren vele schippers voor denzelfden afstand méér zouden betalen dan thans, terwijl anderen, die meer dienst van de vuren en bakens hebben dan zij, daarentegen minder dan tegenwoordig te betalen zouden hebben.

De vraag, gedaan naar aanleiding van art. 5, of de schipper van de uitkomst der hermeting in hooger beroep zal kunnen komen, moet ontkennend beantwoord worden. Ook bij de 16de tabel, vastgesteld bij de wet van 22 April 1852 (*Staatsblad* n°. 61), is aan belanghebbenden niet het regt gegeven om hermeting van binnenvaartuigen te vorderen. Hieruit is tot dusver geenerlei bezwaar ontstaan, ook doordien de meting van Rijkswegen evenmin als de aangifte naar de uitkomst dier meting voor de betaling van het patentregt of van het vuur-, ton- en bakengeld verplichtend zijn gesteld. (Verg. §§ 12 en 13 van genoemde tabel en art. 3 der wet van 13 Augustus 1849.) Door de afschaffing der patentbelasting zal het belang der schippers bij eene hermeting natuurlijk nog minder worden. In plaats van *ontlossing* is thans *lossing* gesteld.

Art. 9. Volgens berigten van deskundigen is de vaart van stoombooten gemiddeld 6 à 7 maal sneller dan die van zeilschepen, maar behoeven de goederen-stoombooten, die verschillende plaatsen aandoen, meer tijd om te laden en te lossen. Naar het oordeel dier deskundigen zou dus de verhouding van het aantal reizen der goederen-booten tot die der zeilschepen kunnen gesteld worden als 4 tot 1, maar kan deze verhouding op kleine afstanden, die met één getij kunnen worden bevaren zonder dat men van den wind afhankelijk is, voor de stoombooten veel gunstiger wezen. Daar deze berigten door andere bevestigd worden,

Vaststelling van het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten voor Suriname over het dienstjaar 1867.

volgens welke eene stoomboot op de bedoelde stroomen gemiddeld 5 à 6 reizen doet tegen een zeilschip één, gelooft de ondergeteekende de gemiddelde waarheid zeer nabij te komen, wanneer hij voorstelt de verhouding 5 tot 1 tot grondslag te nemen.

De Minister van Financien,
BLUSSÉ.

NOTA VAN WIJZIGING.

In art. 5. In plaats van *ontlossing* te lezen *lossing*.

[94. 1.]

KONINKLIJKE BOODSCHAP, *ingekomen in de zitting van den 20sten Februarij 1872.*

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot vaststelling van het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten voor Suriname over het dienstjaar 1867.

De toelichtende memorie (en bijlagen), die het wets-ontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren! bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

's Gravenhage, den 11den Februarij 1872.

WILLEM.

Aan
de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

[94. 2.]

ONTWERP VAN WET tot vaststelling van het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten voor Suriname over het dienstjaar 1867.

WIJ WILLEM III, ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat volgens art. 114 van het reglement op het beleid der Regering in de kolonie Suriname, vastgesteld bij de wet van 31 Mei 1865 (*Staatsblad* n°. 55), het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten, in het daarbij vermelde geval, behoort te worden vastgesteld bij de wet;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Eenig artikel.

Het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten voor Suriname over het dienstjaar 1867 wordt vastgesteld, als volgt:

De uitgaaf bedraagt een millioen honderd zes en zeventig duizend negen honderd negen en veertig gulden zes en veertig en een halve cent (f 1 176 949,465).

De ontvang bedraagt zeven honderd zeven en dertig duizend vijf honderd twee en zestig gulden vijftien en een halve cent (f 737 562,155).

Weshalve voor bijdrage uit 's Rijks schatkist tot aanvulling der koloniale middelen over het dienstjaar 1867 is noodig geweest een bedrag van vier honderd negen en dertig duizend drie honderd zeven en tachtig gulden een en dertig cent (f 439 387,31).

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle ministeriele departementen, autoriteiten, collegien en ambtenaren, wien zulks aangaat, aan de naauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven den

De Minister van Kolonien,

[94. 3.]

MEMORIE VAN TOELICHTING.

De eerste koloniale huishoudelijke begrooting van Suriname, onderworpen aan de voorschriften van het Regeringsreglement voor die kolonie, vastgesteld bij de wet van 31 Mei 1865 (*Staatsblad* n°. 55), is die voor het dienstjaar 1867, definitief vastgesteld bij de wet van 30 April 1867 (*Staatsblad* n°. 42).

Dat dienstjaar is dus ook het eerste, waarvan, volgens art. 114 van het Regeringsreglement, verantwoording aan de wetgevende magt moet worden gedaan, en waarvan bij de wet het slot der rekening moet worden vastgesteld.

Zoowel het Koloniaal Gouvernement als het Opperbestuur hadden gewenscht aan de voorschriften van art. 114 van het Regeringsreglement ten opzichte van de rekening en de verantwoording der koloniale uitgaven en ontvangsten over 1867 reeds eerder te hebben kunnen voldoen.

Het verwijl is hoofdzakelijk het gevolg van de gedachtenwisseling, welke tusschen het Opperbestuur en het Koloniaal Gouvernement heeft plaats gehad; zoo ten aanzien van de magt welke, volgens art. 114, tot de goedkeuring der rekening zou worden aangewezen, als ten aanzien van de beginselen, waarnaar bij gebreke van de in art. 153 van het Regeringsreglement bedoelde wet tot regeling van de wijze van beheer en verantwoording der koloniale geldmiddelen, de af te leggen rekening en verantwoording zou worden ingerigt.

Krachtens magtiging des Konings werd in Februarij 1870 de Gouverneur van Suriname door den toenmaligen Minister van Kolonien uitgenoodigd om, in afwachting van de zoo even bedoelde wettelijke regeling, de rekeningen van ontvangsten en uitgaven op den voet van art. 56 van het Regeringsreglement van 1832, dat is, door den administrateur van Financien opgemaakt, zelf te onderzoeken en met de bewijsstukken te vergelijken, en die daarna, voorzien van zijne verklaringen van onderzoek en goedkeuring, aan het Departement van Kolonien te doen toekomen.

De Gouverneur van Suriname voldeed aan die aanschrijving door de inzending van eene rekening der koloniale uitgaven en ontvangsten over het dienstjaar 1867, vergezeld van de bescheiden, welke tot verantwoording van het gehouden begrotingsbeheer moesten dienen.

Het onderzoek dezer schrifturen deed bij het Departement van Kolonien een bezwaar ontmoeten, waardoor de Minister meende zich voor 's hands van de overlegging der rekening aan de wetgevende magt te moeten laten terughouden.

Het bleek toch dat de Gouverneur, in het gebruik van de hem bij de begrotingswet verleende bevoegdheid tot aanvulling van de daarvoor vatbare begrotingsartikelen uit den post voor onvoorziene uitgaven, te ver was gegaan en, in het vertrouwen op de eventuele homologatie des wetgevers, ten laste van dien post had beschikt over een bedrag, het voor onvoorziene uitgaven toegestaan credit verre overschrijdende, te dien effecte, dat de verantwoording en de rekening beruften op eene onderstellende aanvulling van dien post uit sommen op andere begrotingsartikelen vrijgevallen.

Ofschoon eene dergelijke regularisatie van overbeschikkingen in de rekeningen van 1866 en vroegere jaren met toestemming des Opperbestuurs had plaats gehad, zag de Minister hierin, onder de werking van het nieuwe Rege-